

Erő az erőtlenségben

Február 11. Betegek Világnapja

„Az a fontos, hogy az ember egészséges legyen.” Gyakran halljuk, és legtöbbször ez az utolsó mondat az élet nehézségeiről szóló beszélgetés során. „Jó egészséget!” – hányszor ez az utolsó kívánság a búcsózkodásnál. Az egészség valóban földi élet legnagyobb java, és mit meg nem tesz az ember érte!

Az egészség mindig újra és újra veszélyeztetett, labilis jónak és kincsnek mutatkozik. A jó közérzet egy pillanat alatt megrendülhet – étkezés következtében, vagy egy megerőltetés után. Sokan teljesen egészségesnek érzik magukat, noha gyógyíthatatlan betegséget hordoznak, és a gyilkos kór, bacilus, fertőzés, már ott dolgozik bennünk.

Egy baleset pillanatok alatt életreszólóan tönkre teheti az ember egészségét, Senki nem megy szívesen a kórházba, sem mint látogató, sem mint beteg. Félünk tőle, mert a kiszolgáltatottság mellett megtapasztaljuk emberi épségünk törékenységet és életünk végességét. Félünk minden betegségtől és gyengeségtől, mert csonkának, értéktelennek, feleslegesnek érezzük magunkat általa, olyanoknak, akik csak gondot, nyugót jelentenek a környezetüknek. Félünk tőle, mert a betegségek miatt valami teljesből kizártnak gondoljuk magunkat, életünket pedig értelmetlennek.

A svájci író, Heinrich Federer életregényének címéül ez adta: „Az ablaknál”. Ő úgy érezte – gyógyíthatatlan betegsége miatt – hogy nem is a világban van, hanem csak egy ablaknál. Kizártnak, várakozóan, reménytelenül és teljesen feleslegesen. Ő úgy tapasztalta meg a betegségét, mint egy válaszfalat, amely elválasztja az egészséges és hasznos világtól. A költő Juvenális egészen másképpen gondoskodik. Ezt írta: „Az emberek imádkoznia kell azért, hogy ép testben ép lélek is lakjon.”

Igaza van mert a testi egészség önmagában még nem elég. Semmiképpen sem mondhatjuk, hogy csak az egészséges ember az értékes, és az emberiség nagy erőfeszítéseit egyedül az egészségesek végzik. Bámulatra méltó ellentmondás, hogy sok híres ember évekig, évtizedekig tartó testi betegsége ellenére nemcsak egészséges, de igen produktív, sokszor humoros lélekkel rendelkezik. Pascal, Henrick Heine, Sciller, Csehov, Kafka, Christian Morgenstein, Freud, Rilke, Kodolányi, Babits, Helen Keller, Beethoven, és gondolhatnánk még sok nagy tudósra és művészre. Hosszasan sorolhatnánk a szentek neveit is. Szent Páltól Bernadettig, Szent Ferencről Kis Szent Terézig, akik szintén sok-sok testi gyengeséget, betegséget hordoztak, de lángoló, krisztusi örömmel viselt lélekkel...

Az ő csodálatos példájuk mutatja, hogy nemcsak a betegség gondolatával lehet élni, hanem a betegség ellenére is (sok esetben úgy látszik, pont a betegség miatt) rendkívüli erőfeszítéseket lehet tenni. Annak ellenére, hogy nagyrabecsüljük az egészséget, nem attól függ az emberi élet értéke és értelme.

Ezt a lelket felemelő, vigasztaló gondolatot maga Isten nyilatkoztatta ki nekünk, amikor az Ige testté lett, vállalta az embersorsokat, közöttünk járt a földön, szavával és példájával megmutatta, hogy a betegség, a szenvedés nem értelmetlen, sőt egy egyedülálló értelme van. Jézus megszentelte a szenvedést, és szeretettel, zúgolódás nélkül vállalt, hordozott kereszteket. Szent ez az út, mert Ő az Atyához való hűségével, engedelmességével a szenvedést és a haláét a megváltás eszközévé tette. A betegségben a legnagyobb titkokkal találkozunk, de elfogadni, megérteni csak Jézussal és a belé vetett hittel lehet. A betegségnek és a kiszolgáltatott gyengeségnek is van értelme, mert Jézus értelmet adott neki. Egy másik és magasabb létsíkba emelte, ahol már az erő az erőtlenységben lesz és lehet teljessé. Aki így éli meg, megtapasztalja, hogy az élet értelme nem egyedül az egészségtől függ, és hogy a beteg nem csupán a társadalom egy gondozottja, aki felesleges és útban van. A betegek sok esetben nagyon is sokat tudnak tenni és adni az egészségeseknek az által, hogy föltárják az értékek igazi rangsorát.

Tudnak imádkozni, ami mindennél fontosabb és fél tudják ajánlani szenvedésüket sok célra, odatéve az áldozati oltárra.

A hősie helytállás derűs szép példáját tudjuk adni és megmutatni mindannyiunk számára, hogy hogyan is kell keresztény módon, mély hittel kikopni ebből az életből, hogy hogyan is kell keresztény módon, mély hittel kikopni ebből az életből, hogy egy Örök életbe léphessünk át. Ők meg tudják érteni és igazi vigaszt tudnak adni a többi gyengélkedő, hasonló helyzetben lévő testvérének, és megnyugvást, bátorítást tudnak adni a látszólag leszűkült életterükben is.

Ők is tudnak alkotni, másokat formálni és az evangélium tökéletes hirdetői, a remény apostolai lenni. Szeretni tudnak és lehetőséget adni, hogy – korlátozottságuk és tehetetlenségük révén – mások is ki fejezhessék szeretetüket, és emberi tette, segítségére kész jóságukat. Ennél nagyobb lehetőség pedig nem kell sem egészségesnek, sem betegnek, mert ez az élet egyetlen értelme.

Ők sincsenek kizárva az egyetlen lényegesből, hogy Isten ránk szabott akaratát teljesítsék és a kereszt által a feltámadás hírnökei legyenek.

Paganini híres olasz hegedűművész egyik hangversenye során elpattant hegedűjén egy húr, utána a második és a harmadik is. A közönség egy része nevetett, mások feszülten vártak, hogy most mi lesz, a művész minden tehetségét összeszedve, gyönyörű dallamot játszott a megmaradt húron. A hegedű négy húrja – az ember egészsége teljességében. Ebből könnyebb szép dallamot előhoznunk, helytállunk, hivatásunkat teljesítenünk... amikor azonban megrendül az egészség és egy-egy húr elszakad, akkor is vigasztaljon, hogy Istenünk kegyelemből egy húron is lehet boldogító, szent és örök dolgokat alkotni.